

menne lumme al hakkas wáhhe hingama.
Nüüd kutsus ta perrenaest, et ta ruttuste
üht soja sängi piddi walmistama, ja rättis
kud ja nartsud sojendama. Tehwan hak-
kas nüüd tõešt üht liikmet teise järrele ligu-
tama, ja issa ja wend ei teadnud, kuida
nemmad piddid sedda ausa koolmeisterid tän-
nama. — Ta pühkis nüüd sedda lund, so-
ja, agga mitte pallawa rätikuttega, ihho
kälgest ärra, ja panni sedda haiget soja wo-
di, ühhes kambri, mis ep olnud kōtud,
sest et äkline soe temmale olleks woiud kah-
jo teha. Temma ihho sai nüüd ikka pun-
nasemaks, ja ta tundis wallusat säggele-
mist nahha wahhel, sest olli arwada, et
kälme wäl'a läks. Temma parrent jalg üksi
jái walgeks, ja tuimaks. Sepärast pan-
ri koolmeister sedda jalga pätti täie lumme
sisse, panni paar peotäit sola lumme sekke,
ja jättis sedda jalga ni lāua lummesse, kuni
ni se ka punnaseks läks. Ta andis seäl ju-

res

res rahwale ka sedda õppetust, et nemmad
nenda piddid teggema, neise kel kälme ühtki
liikmet ärrawottab: ja kui kälme inimesse
nimna rikub, siis woiks lund nartsoga
peäle panna. Kui Tehwan jo joudis nela-
da, siis andis koolmeister temmale üht lus-
sikatait soja ädikast, kus sees noa otsa täis-
met olli, sisse, ja pärrest wáhha kaddaka
marja sawti, soja weega. — Sel wahhe
aial olli wäl'sker, kes seäl liggidal ellas, ka
seina joudnud. Se küsis, kas nemmad
selle haigele ollid adrit laksnud? Koolmeis-
ter kostis: „ei mitte, aus issand, sest se
woiks kahjo teha, ja woiw inimest tappa,
kui sedda ilma targa nouta tehakse. Wäl's-
ker lastis temmale nüüd adrit, ja andis
temmale üht pülvri, et temma sest nell-
kord päwas piddi üht noa otsa täit wõtma,
kälme weega. Sedda kambri lastis ta
nüüd wáhha harwalt sojaks teha, ja kās-
kis, et se haige mōmmel päwal ei piddand

) (9

midagi